

Arrest

**nr. 140 793 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2014 beslist de gemachtigde van van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te geven.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied (...) te verlaten (...) binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, al. 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 110 quinquies §3 van het Koninklijk besluit van 8/10/1981: Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de bijlage 41bis (afgeleverd op 22/04/2014 en geldig 4 maanden) om aan te tonen dat hij aan de in art. 61/7 §1 van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden voldoet. Zo legt betrokkene geen machtiging voor om in België te werken (een arbeidskaart B of een beroepskaart) of het bewijs van vrijstelling van een dergelijke machtiging en evenmin de documenten die vereist zijn om de activiteit als zelfstandige uit te oefenen en het bewijs dat hij op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen, om niet ten laste te vallen van de overheden, zoals gevraagd werd op de keerzijde van de bijlage 41bis. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op. Zij betoogt als volgt:

"(...) De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tót een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; ; (...) "

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekster betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk. (...)"

2.2. Evenwel blijkt dat de bestreden beslissing niet enkel werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) maar dat tevens verwezen wordt naar artikel 110quinquies, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) dat op zijn beurt verwijst naar artikel 61/7, §1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing strekt bijgevolg verder dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg moeilijk worden voorgehouden dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij de vernietiging ervan. Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) 2.1. De beslissing bevat geen geldige handtekening en is derhalve op ongeldige wijze tot stand gekomen.

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen authentieke handtekening bevat, doch enkel een ingescande handtekening.

Verzoekster is gekend met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens dewelke de geldigheid van een gescande handtekening kan worden aanvaard, met verwijzing naar de Wet van 9 juli 2001.

De rechtspraak van de Raad zou gevolgd kunnen worden in de hypothese dat een handtekening zou vastgehecht zijn aan of logisch geassocieerd zou zijn met andere elektronische gegevens, aangezien enkel dan de Wet van 9 juli 2001 toepassing vindt.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de definities in art. 1 van de Wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten:

" 1° " elektronische handtekening " : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2° " geavanceerde elektronische handtekening " : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet :

(...)

De wet van 9 juli 2001 viseert m.a.w. enkel de geldigheid van de elektronische handtekening te bepalen wanneer deze handtekening vastgehecht of logisch geassocieerd is met andere elektronische gegevens (bijv. in één e-mail)

In casu is de handtekening van de administratief evenwel niet vastgehecht aan noch is zij logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens: de beslissing is immers gematerialiseerd op papier en op schrift gesteld zodat de beslissing - na haar fysieke afdruk- bezwaarlijk nog als een louter "elektronisch gegeven" kan worden beschouwd.

Dit is een onbetwistbaar gegeven. dat fundamenteel is voor de beoordeling van deze zaak

De Wet van 9 april 2001 vindt geen toepassing op geschriften welke werden afgedrukt en fysiek tastbaar zijn, en het voorwerp kunnen uitmaken van een authentieke handtekening; zij beoogt - logischerwijze- enkel de geldigheid te regelen van handtekening die niet fysiek (authentiek) gesteld kunnen worden in een elektronische omgeving.

De Wet van 9 april 2001 vindt derhalve ook geen toepassing op de geldigheid van de ingescande handtekening van de administratief assistent op de bestreden beslissing, welke immers gematerialiseerd werd door haar afdruk en het voorwerp kan (en behoort) uit te maken van een handgeschreven handtekening.

Wanneer een beslissing wordt afgedrukt (gematerialiseerd op papier), tastbaar is en het voorwerp kan uitmaken van een handtekening door de bevoegde persoon, dient de handtekening handgeschreven en authentiek te zijn.

Er is in die hypothese immers geen enkele reden om af te wijken van het beginsel dat de handtekening op het geschrift authentiek moet zijn.

Dit principe wordt impliciet bevestigd in art 4 van de Wet van 9 april 2001:

§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de handgeschreven handtekening het uitgangspunt is, en dat een elektronische handtekening onder welbepaalde voorwaarden hiermee kan worden geassimileerd (enkel wanneer er een vasthechting is of associatie met elektronische gegevens, quod non in casu).

Bij gebreke aan een wettelijke definitie, kan nuttig worden verwezen naar de invulling van de notie "handtekening" door rechtsleer en rechtspraak.

Door het Hof van Cassatie wordt een handtekening beschouwd als "het eigenhandig geschreven teken waarmee de ondertekenaar zich gewoonlijk tegenover derden kenbaar maakt." (o.a. Cass. 7 januari 1955.\ R.W. 1954-55, 1753, T. Not. 1955, 44, noot, Ann. not 1955, 305, noot E. DE SMEDT, Pas. 1955,1, 456, noot, Rec. gén. enr. not 1958, 334, noot, Rev. prat. not b. 1959, 68)

In casu bevat de beslissing geen "eigenhandig geschreven teken", doch enkel een ingescand en geplakte handtekening.

P. VAN EECKE weerhoudt niet minder dan tien constitutieve vormkenmerken waaraan een geldige handtekening naar Belgisch recht zou behoren te voldoen.(P. VAN EECKE, de handtekening in het recht, Brussel, Larcier 2004,109-188.

De handtekening behoort rechtstreeks en manueel (1) te worden aangebracht, door de inscriptie (2) van lettertekens (3) onderaan (4) de originele (5) akte; naast de genoemde objectieve kenmerken, benoemt de auteur evenveel subjectieve vormkenmerken: de handtekening behoort een eigenhandige (6), creatieve (7) en leesbare (8) weergave te haarvan de naam (9) van de ondertekenaar, zoals deze zich gewoonlijk (10) aan derden laat kennen.

In casu werd de handtekening op de bestreden beslissing niet manueel aangebracht, noch rechtstreeks, noch door inscriptie, noch eigenhandig, noch creatief.

De bestreden beslissing bevat m.a.w. geen geldige handtekening, zodat, bij gebreke aan geldige handtekening, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing op ongeldige wijze is tot stand gekomen, en om die reden dien vernietigd te worden.

Het kan overigens niet worden begrepen waarom het voor een administratief assistent of attaché onoverkomelijk zou haarom eigenhandig en manueel door inscriptie deze handtekening te pkatsen; het hardnekkige verzet tegen het normale gebruik om op een op papier gesteld document een manuele en eigenhandig geplaatste handtekening te plaatsen, kan maar moeilijk worden begrepen.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of haar gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In casu gaan de kinderen van verzoekster naar school, hetgeen normaal is op hun leeftijd (5 jaar en 7 jaar), zelfs verplicht voor de oudste, zodat de Staatssecretaris er redelijkerwijze rekening mee diende te houden. (zie stuk 3)

Dit recht op onderwijs voor het kind, en de voorrang voor het belang van het kind, geconstateerd in verschillende verdragsrechtelijke bepalingen.

Het volgen van onderwijs is een universeel recht voor elk kind (cfr. art. 28 van het Kinderrechtenverdrag), en dient vanuit dit oogpunt bekeken te worden.

Anderzijds dient het belang van het kind steeds te prevaleren bij eender welke beslissing die het kind aangaat. (cfr. art. 3 Kinderrechtenverdrag)

Deze bepalingen hebben rechtstreekse werking.

Hieruit vloeit voort dat een kind steeds de mogelijkheid moet kunnen genieten om een schooljaar dat reeds werd aangevat, ook te voltooien; zulks is evident in het belang van het kind.

In casu werd de bestreden beslissing betekend na het aanvangen van het schooljaar (op 22 oktober 2014).

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit element; evenmin wordt rekening gehouden met de opportuniteit voor de kinderen om hun schoolopleiding hier te voltooien (i.p.v. te onderbreken).

De bestreden beslissing is derhalve manifest strijdig met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien de belangen van de kinderen (bij het voorzetten van hun opleiding) niet eens in overweging worden genomen. (...)"

3.2. Er kan worden opgemerkt dat de bewering van verzoekende partij dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet vastgehecht is of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, niet kan worden beschouwd als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *"de digitale afbeelding is die met behulp van scantechieken werd gemaakt"* en *"dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening"* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er worden benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoekende partij toont niet aan dat enig ander persoon dan de attaché S.B, wiens ingescande handtekening op de bestreden beslissing is aangebracht, deze handtekening kan plaatsen en dus beschikt over de hiertoe vereiste paswoorden of logins. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen door een daartoe bevoegd ambtenaar. Haar toelichting dat het Hof van Cassatie in de jaren vijftig van de vorige eeuw – dus op een ogenblik dat de mogelijkheden zoals deze nu bestaan om gegevens in te scannen en elektronisch te versturen nog niet aanwezig waren – een handtekening als een eigenhandig geschreven teken omschreef, leidt evenmin tot de conclusie dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig is ondertekend. De auteur van deze beslissing heeft immers via een code *"zijn eigenhandig geschreven teken"* dat eerder werd ingescand op deze beslissing aangebracht. Verweerder is voorts niet gebonden door de zienswijze van bepaalde auteurs omtrent de wijze waarop een handtekening door een ambtenaar op een bestuurlijke beslissing zou dienen te worden geplaatst en het feit dat verweerder een bepaalde rechtsleer niet volgt, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

3.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. (…)”

De verzoekende partij betoogt dat *“De bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening (houdt) met dit element; evenmin wordt rekening gehouden met de opportuniteit voor de kinderen om hun schoolopleiding hier te voltooien (i.p.v. te onderbreken). De bestreden beslissing is derhalve manifest strijdig met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien de belangen van de kinderen (bij het voorzetten van hun opleiding) niet eens in overweging worden genomen. (…)”*.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals *in casu*, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens verder evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de kinderen heeft vermeld. Verzoekende partij slaagt er ook niet in aannemelijk te maken dat er *in casu* overige aspecten betreffende de belangen van de kinderen speelden waarmee specifiek rekening diende te worden gehouden, of waaromtrent alsnog enige motivering zich opdrong. Verzoekster wijst er weliswaar op dat haar kinderen hier naar school gaan en dat de oudste schoolplichtig is, doch uit het enkele gegeven dat één van de kinderen schoolplichtig – of beter leerplichtig – is in België en hier school liep in het schooljaar 2013-2014 waarbij tevens dient vastgesteld dat het niet eens om een volledig schooljaar ging nu verzoekende partij pas op het grondgebied is aangekomen op 13 januari 2014, volgt nog niet dat de belangen van deze kinderen zouden worden geschaad als gevolg van de genomen verwijderingsmaatregel. In die zin blijkt ook niet welk belang verzoekende partij heeft bij het opwerpen van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op dit punt.

3.4. Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER